మధురం... మధురం...

బాల్కనీలో కూచుని పేపర్ చదువుతూ మధ్యలో ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు, "కాఫీ" అని అరిచాడు రామం.

ఆ అరుపుకి సమాధానంగా పక్కనే గాజుల శబ్దం వినిపించడంతో - పేపర్ పక్కన పెట్టాడు.

పక్కనే కుర్చీలో కూర్చునుంది సీత.

సీత కట్టుకున్న కొత్త చీర రంగు ఎరుపు.

సన్నగా పొడుగ్గా నాజూగ్గా ఉన్న సీత వేళ్ళకి పండిన గోరింటాకూ ఎరుపే!

అంతకు కొంచెం సేపు ముందు, ఆ వేళ్ళ చివర్ల నుండి సీత తెల్లని నుదుటి మీదికి చేరిన బొట్టు కూడా ఎరుపు.

ఈ ఎరుపులన్నీ ఓ ఎరుపులా అన్నట్లు నవ్వుతున్న సీత పెదవుల ఎరుపు - ఎరువు తెచ్చుకోని ఎరుపు.

తలంటుకున్న సీతనీ, నవ్వుతున్న సీత పెదవుల్నీ చూస్తూండి పోయాడు రామం, కాఫీ సంగతి మర్చిపోయి.

సరిగ్గా అప్పుడే - "మీ ఇద్దరికీ హేపీ మేరేజ్ డే" అంటూ బాల్కనీలోకి వచ్చారు బాబూ, పాపా. ఇద్దరి చేతుల్లోనూ చెరో కాఫీ కప్పూ ఉన్నాయి.

"అరే - ఈ రోజు కాఫీ మీరు కలిపి తీసుకువచ్చారా? ఎంత ఆనందం?" అంటూ పాప చేతిలోని కాఫీ కప్పు అందుకోబోయాడు రామం.

"ఇది అమ్మది. తమ్ముడి దగ్గర ఉన్నది నీది" అంటూ తన చేతిలోని కప్పును

సీతకి అందించింది పాప.

"తేడా ఏమిటి?" అంటూ బాబు దగ్గర కప్పు తీసుకుని, ఓ గుక్క కాఫీ తాగి, గట్టిగా నవ్వేస్తూ –

"సీతా వీళ్ళకి కాఫీ కలపడం సరిగ్గా నేర్పించలేదు నువ్వు – పంచదార వెయ్యలేదు చూడు" అని అన్నాడు.

తన కప్పులోంచి ఓ గుక్క తాగిన సీత –

"లేదే నా కాఫీలో పంచదార ఉందే" అని రామంతో అని, "చాలా బాగా చేసారు కాఫీ" అని పిల్లలతో అంది.

"అమ్మ కాఫీలో పంచదార వేసి నా దాంట్లో వెయ్యడం మర్చిపోయారేంట్రా?" అన్నాడు ముచ్చటగా వాళ్ళనే చూస్తూ రామం.

"మేం వెయ్యడం మర్చిపోవడం కాదు. అమ్మే ఇన్నాళ్ళూ వెయ్యకుండా ఉండడం మర్చిపోతోంది. అందుకే ఈ రోజు అమ్మని మానెయ్యమని నీ కాఫీ మేమే చేసాం" అంది పాప.

"నేనేం మర్చిపోవడం లేదు. ప్రతిరోజూ నేను వెయ్యననే అంటున్నాను. మీ నాన్నే నా మాట వినడం లేదు" అంది సీత.

"అందుకనే నాన్నకి కాఫీ ఇంక నువ్వు ఇవ్వద్దు. మేమే ఇస్తాం. ఒక్క కాఫీయే కాదు. నాన్న ఏం తినాలో ఏం తినకూడదో అంతా మేమే చూస్తాం" అని అన్నాడు బాబు.

"ఎందుకలా?" అన్నాడు రామం ఏం జరుగుతోందో అర్థం కానట్లు.

"నీకు డయాబిటిస్ ఉంది కదా – అందుకు" అన్నాడు బాబు.

"అదా? డాక్టర్ బోర్డర్ లైనని అన్నాళ్ళే. అంటే ఉన్నట్లు కాదు" అన్నాడు రామం.

"అంటే లేదని కూడా కాదు. డయాబిటిస్ ఉంటే తిండి జాగ్రత్తగా తినాలని అంటున్నారు. అందుకే ఈ రోజు నుండి నువ్వేం తినాలో ఏం తినకూడదో అంతా

మేమే చూసుకుంటాం" అని అంది పాప.

"ఈ రోజు మా పెళ్ళిరోజు కదా – ఈ రోజుకి వదిలెయ్యండి. ఈ రోజు హాయిగా అన్నీ తినెయ్యనియ్యండి. రేపట్నుంచి ఇంక తీపి ముట్టుకోను. సరేనా?" అన్నాడు రామం.

"రేపట్నుంచీ కాదు. ఈ రోజు నుంచే. అసలు ఇప్పట్నుంచే. మంచి పని చెయ్యడం మొదలెట్టడానికి మీ పెళ్ళి రోజే మంచి రోజు. సరేనా?" అన్నాడు బాబు.

"మీకో సంగతి చెప్పనా? గత పదిహేనేళ్ళగా ప్రతి పెళ్ళి రోజూ స్వీట్లూ, కేకులూ, ఐస్‌క్రీములూ తినకుండా ఉండలేదు నేను. అవన్నీ ఈసారి మానేస్తే ఎలా?"

"మానద్దు. అమ్మా మేమూ తింటాం. నువ్వు చూడు. అంతే కానీ తింటానని అనకు. నా కెప్పుడన్నా రొంప చేస్తే ఐస్‌క్రీం మానెయ్యమ్మా అని నువ్వు చెప్పవూ? అలానే ఇదీనూ" అంది పాప.

"నేను పంటి నొప్పని అన్నప్పుడు నాకూ చాక్లేట్లు తినకూడదని చెప్పలేదూ నువ్వు?" అన్నాడు బాబు.

"సీతా ఏమిటీ దారుణం? నువ్వైనా చెప్పు వాళ్ళకి" అన్నాడు రామం.

సీత నవ్వు ఆపుకుంటూ పిల్లలతో – "స్వీట్ తిననియ్యక పోతే పోనీ – ఈ ఒక్క రోజుకీ కాఫీలో ఇంత – వేసామో లేదో అన్నట్లు కొంచెం – పంచదార వేసి ఇవ్వండి" అని అంటోంటే –

"అమ్మా – అన్నీ తెలిసి నువ్వే ఇలా అంటే ఎలా? అసలు నీ వల్లే నాన్నకి తీపి మానడం అవడం లేదు. నువ్వే పెట్టేస్తూంటావు. ఈ రోజు నుండి నాన్న తినకుండా ఉండాలంటే ఇవ్వకుండా నిన్ను చూడాలి" అన్నాడు బాబు.

"తమ్ముడూ – నాన్న తినకుండా నువ్వు చూడు. అమ్మ ఇయ్యకుండా నేను చూస్తాను" అంది పాప.

"ఇది చాలా అన్యాయం. నేను చెప్పేది వినండి. పెళ్ళైన మొదటి సంవత్సరం మేము కాకినాడలో ఉన్నాం. అక్కడ కోటయ్య కాజా దొరుకుతుంది. దాని ఫార్ములా ఏమిటో తెలియదు కానీ తింటోంటే లోపల నుండి రసం నోట్లోకి వస్తుంది. దాన్ని తిండం కూడా ఒక కళ. సరిగ్గా తినలేకపోతే ఒంటి మీదకు కారి పోతుంది. ఆ రోజు మీ అమ్మ కొత్త చీర మీదకు అలానే కారింది. గుర్తుందా సీతా?" అని అడిగాడు రామం.

"నా చీర మీద పడ్డం నిజమే కానీ నేను తింటుండగా కారి కాదు. నేను బానే తిన్నాను. మీరు తింటుండగానే నా చీర మీద పడింది" అని అంది సీత.

"నేను తింటోంటే నీ చీర మీద ఎలా పడిందబ్బా?" అని అన్నాడు రామం – ఆ సరదా సన్నివేశాన్ని ఊహించుకుంటూ, దాన్ని సీత మాటల్లో వినాలని ఉవ్విళ్ళూరుతూ.

"ఎలాగంటే – అప్పుడు మీరు" అని చెప్పడం మొదలెట్టి పక్కన పిల్లలు ఉన్నారని చూసి టక్కున ఆపేసింది.

సీత ఎందుకు ఆపేసిందో అర్థమైనట్లు రామం –

"ఆ తర్వాత సంవత్సరం మేము బందర్లో ఉన్నాం. అక్కడ మంచి బందరు లడ్డూ దొరుకుతుంది. దాని రుచే రుచి" అని అన్నాడు – ఆ రుచి తన నోట్లో ఇప్పటికీ ఉన్నట్లు ఫీలవుతూ.

"ఆ తర్వాత సంవత్సరం ఎక్కడ ఉన్నారూ? ఏం తిన్నారూ?" అని పాప వైపు కొంటెగా చూస్తూ అడిగాడు బాబు.

సీతనే చూస్తున్న రామానికి బాబు అడగడమే వినిపించింది కానీ వాడి కొంటె నవ్వు కనిపించలేదు.

"ఎక్కడున్నాం సీతా?" అని సీరియస్‌గా సీతని అడిగాడు.

సీత రామానికి సమాధానం చెప్పకుండా పిల్లల వైపు నవ్వుతూ చూసింది.

రామం అప్పుడు వాళ్ళని చూసాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ నవ్వుతుండడం చూసి –

"మీరేం అలా నవ్వక్కర్లేదు. తీపి తినకుండా నేను ఉండగలను. ఈ క్షణం నుండీ నేను ఇంక తీపి తినను. ఇదిగో ఈ పంచదార లేని కాఫీ ఎలా తాగేస్తున్నానో చూడండి" అని కాఫీ ఒక్క గుక్కలో తాగేసాడు రామం.

తాగేసిన రామం మొహంలో రంగులు మారాయి. ఆ మొహంలో ఉన్న భావం ఏమిటో ఎవ్వరికీ అర్థం కాలేదు. పిల్లల మొహాల్లో ఆనందం కనిపించింది. అంతే కాదు. రామం అంటే గౌరవం పెరిగినట్లు అనిపించింది. సీత మొహంలో మాత్రం ఒక్క క్షణం నవ్వు మాయమయి బాధ కనిపించినట్లయింది. అదీ ఒక్క క్షణం మాత్రమే. ఆ బాధ రామం కంట్లో పడింది. అది రామానికి ఆనందాన్నే కలిగించింది.

ఇంక ఆ రోజు అంతా అలానే గడిచిపోయింది. ఇంట్లో సీత చేసిన స్వీట్లని రామానికి పెట్టనివ్వలేదు పిల్లలు. పులుసుని బెల్లం వెయ్యకుండా కొంత విడిగా తీయించి అదే రామానికి వేయించారు. సాయంత్రం హోటల్లో రామం చూస్తుండగానే ఐస్‌క్రీములు తినేసారు, పిల్లలిద్దరూ – నాది బావుందంటే నాది బావుందనుకుంటూ.

రామాన్నీ, సీతనీ ఎక్కడా విడిగా ఉండనియ్యలేదు – ఎక్కడ సీత తమకి తెలియకుండా రామానికి ఏదో ఒక తీపి పదార్థం ఇచ్చేస్తుందోనని. సీత అలాంటి ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యలేదు. అది రామానికి కష్టంగా అనిపించింది. చిన్న పిల్లలు

అర్థం చేసుకోకపోతే పోయె తన్ని సీత కూడా అర్థంచేసుకోవడం లేదని బాధ కలిగింది. దాంతో ఉక్రోషం వచ్చింది. తొమ్మిది అవకుండా మంచం ఎక్కేసి పడుక్కున్నాడు - తలనొప్పిగా ఉందని.

రామం పక్కనే పడుక్కుని పిల్లలు ఆ రోజు జరిగిన విషయాలు నవ్వుకుంటూ చెప్పుకుంటున్నారు. అందులో వాళ్ళు ఆ రోజు తిన్న స్వీట్లూ, ఐస్‌క్రీముల గురించే కాక రామాన్ని తినకుండా ఎలా ఆపగలిగారో కూడా ఉంది.

రామం వింటూనే నిద్ర నటించాడు. పిల్లల్ని పడుకోమని సీత చెప్తూనే ఉంది. ఐతే వాళ్ళ ఉత్సాహంలో వాళ్ళుండి బాగా ఆలస్యంగా పడుక్కున్నారు. పడుక్కోబోతూ కూడా 'నాన్నకి స్వీట్లు పెట్టద్దు' అని సీతతో చెప్పి పడుక్కున్నారు వాళ్ళు.

వాళ్ళు నిద్రపోయారని నిర్ధారించుకున్నాక రామం పక్కకి వచ్చింది సీత.

సీత రావడం తెలిసింది రామానికి. అయినా కళ్ళు మూసుకుని అలా పడుక్కునే ఉన్నాడు రామం.

"కోపమా?" అని అడిగింది సీత మంచం పక్కనే నేల మీద కూర్చుని, రామం మీద చెయ్యి వేస్తూ.

సీత గొంతులోని ఆత్మీయతకి రామం కరిగిపోయాడు. సీత చేతి స్పర్శ లోని లాలిత్యానికి రామం కదిలిపోయాడు.

"కాదు బాధ" అన్నాడు ఇంకేం అనాలో తెలియక.

"ఎందుకు?" అని అడిగింది సీత. అలా అడుగుతూ సీత రామం జుట్టుని తన వేళ్ళతో నిమరసాగింది. రామానికి పొద్దున్న నుండి వచ్చిన బాధా, ఉక్రోషం, కోపం అన్నీ ఒక్కొక్కటే పోయాయి.

"ఏమో" అన్నాడు, నిజంగానే బాధ ఎందుకో తెలియదన్నట్లు.

"మీకు పొద్దున్న నుండి స్వీట్ పెట్టలేదనే కదూ?" అని అడిగింది సీత రామం చెవుల దగ్గరగా నోరు పెట్టి, ఏదో రహస్యం చెప్తున్నట్లు.

"ఊఁ" అన్నాడు రామం.

"మీరలా కళ్ళు మూసుకునే ఉండండి" అంది సీత.

రామం కళ్ళు మూసుకునే ఉన్నాడు. రామం మొహానికి సీత ఊపిరి తగిలింది - వెచ్చగా. ఆ తర్వాత రామం పెదాలకి సీత పెదాలు తగిలాయి - మధురంగా.

ఆ వెచ్చదనంలో, మాధుర్యంలో ఏం జరుగుతోందో తెలియకుండా ఉండిపోయిన రామం - "స్వీట్ బావుందా?" అని సీత అడగడంతో ఏదో అందమైన మత్తులోంచి బయటికి వచ్చినట్లు కళ్ళు తెరిచాడు.

సీత బుగ్గలు ఎరుపెక్కి ఉన్నాయి. పెదవులు కంపిస్తున్నాయి.

"ఇంకా కావాలి" అన్నాడు రామం, సీత పెదవులనే చూస్తూ.

"అమ్మో ఆశ. డాక్టర్ వద్దన్నారు. పిల్లలు వద్దంటున్నారు. అయినా వాళ్ళు చూడకుండా పాపం కదాని కొంచెం ఇస్తే ఇంకా కావాలని అడుగుతారేం? మీరు స్వీట్ తినకూడదు. తెలుసా?" అంది సీత.

"ఈ స్వీట్ కాదు. ఇది దేవుడు ప్రత్యేకంగా నా కోసమే చేసి ఇచ్చింది. ఇది తినచ్చు. ఎంతయినా తినచ్చు. తినే కొద్దీ ఆరోగ్యం మెరుగవుతుందే కానీ పాడవదు"

"ఆరోగ్యం సంగతి సరే – ఎక్కువ తింటే మొహం మొత్తుతుంది"

"మొహం మొత్తేవి కాకినాడలో కోటయ్య కాజాలూ, బందరులో తొక్కుడు లడ్లూ, హైదరాబాద్‌లో పుల్లారెడ్డి స్వీట్లూ" అని రామం ఇంకా చెప్తూంటే ఆపేస్తూ –

"ఈ సంవత్సరం పెళ్ళి రోజుకి ఇవేం తినలేకపోయారు మీరు. లోటుగా అనిపిస్తోందా? లోపల్నుండి ఏదన్నా స్వీట్ కొంచెం తీసుకువచ్చి ఇవ్వనా?" అని అడిగింది సీత.

"వద్దు సీతా – నువ్వైనా, పిల్లలైనా ఎందుకు నన్ను తినద్దంటున్నారు? నా ఆరోగ్యం కోసమే కదా? నా ఆరోగ్యం సంగతి నేను కూడా చూసుకోవాలి సీతా. అది నా కోసం కాదు. నీ కోసం. మన పిల్లల కోసం. ఆ సంగతి నాకు తెలియదూ? నేను నిజంగానే స్వీట్లు తినడం మానేస్తాను. నేను బావుంటేనే కదా మీకు ఏదన్నా చెయ్యగలిగేది? నాకు స్వీట్లంటే ఇష్టమే. అయితే అంత కన్న నువ్వంటే ఇష్టం. మన పిల్లలంటే ఇష్టం. అయినా ఈ రోజు నేను తిన్న స్వీట్ అంతకు ముందు ఏ పెళ్ళి రోజునా తిననంత తియ్యనైనది" అన్నాడు రామం సీత పెదాల్నే చూస్తూ.

"అయితే తినడం ఆపేసారేం?" అంది సీత సిగ్గుపడుతూ.

"ఇది మన పదిహేనో పెళ్ళి రోజు. అయినా నీ కింకా సిగ్గు పోలేదు" అన్నాడు రామం.

"సిగ్గుంటే ఈ పని చేస్తానా?" అంది సీత.

"ఏ పని?" అని అడిగాడు రామం.

"స్వీట్లు తినే పని" అంది సీత ఇంకాస్త సిగ్గు పడుతూ.

"తినే పనా? తినిపించే పనా?" అని అడగబోయి – సీత కావాలనే తినే పని అని అందని అర్థం చేసుకుని – సీతని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు రామం.

తను చెప్పదల్చుకుంది రామానికి అర్థమైందని అర్థమై – ఇంకా సిగ్గుపడి పోయింది సీత.

❋